

Šeimų vasara Pakutuvėnuose

Liepos mėnesį Pakutuvėnuose vyko šeimų stovykla. Kokios patirtys lydėjo jos dalyvius? Ką reiškia ištisą savaitę praleisti ne tik su savo, bet ir daugybe kiti šeimų, dalintis savimi, kartu atsigręžti į Dievą, ieškoti, atrasti? Įspūdžiais iš Pakutuvėnų dalijasi Daliaus ir Vilės šeima.

Dalius: „Mes visi pas tą patį Dievą jo meilės stovykloje“

Su šeima šiemet jau penktą kartą buvome Pakutuvėnų šeimų stovykloje. Iš pradžių galvojau, kad gal jau užteks šios stovyklos, jau viskas išsemta, laikas kažką keisti. Bet Pakūta – mano meilė. O meilėje reikia būti kantriam, ištvermingam ir ištikimam. Todėl ir vėl – palapinių miestas prie vienišos bažnytelės Minijos laukuose.

O Dievulis atseikėjo gyvybės šiai stovyklai be jokių skrupulų. Beveik šeši šimtai žmonių iš visų Lietuvos kampelių. O vaiku!? Be saiko, sakyčiau. Tiesiog gyvybės pergalė. Šeimos keleri metai rinkosi Pakutuvėnuose, meldėsi, pykosi, taikėsi – tai Dievulis kaip drėbtelėjo, tai drėbtelėjo. Vaikų pilnos pakampės. Tai pralekia „indėnų būrys“, tai „piratai tave taikosi pamiti į nelaisvę“. Paaugliai dieną naktį dūžgina gitaromis. Tai vėl, žiūrėk, kad netyčia neužmintum ant rėpliojančios naujosios Pakūtos kartos aukštoje Minijos žolėje!

O kur mamos ir tėčiai? Jie visi užsiėmę Dievu ir vienas kitu. Visą dieną ir visą savaitę visi toje tokioje mieloje ir tokioje paprastoje Pakūtos bažnytelėje. Tai šloviname, tai paskaitininkų iš Prancūzijos ir Gruzijos pasidalinimuose, tai Eucharistijos šventime, tai vakaro koncerte. Kažkokie bepročiai! Bet ir aš tarp jų. Gera būti bepročiu pas Dievą. Nors vieną kartą metuose ir tik savaitę pabūti bepročiu pas Dievą Pakūtoje. Bepročiu, kai tu visiškai pamiršti šį labai skaičiuojantį, pamatuojantį, orų ir save gerbiantį pasaulį. Kai tu visa esybe atsiduodi Dievui ir maldai, atsiduodi savo artimui, bandai jį pamilti, bandai jį suprasti. Nors mes visi tokie skirtingi ir tokie skirtingi mūsų likimai, bet mes visi pas tą patį Dievą jo meilės stovykloje – Pakūtoje.

Ir kai po savaitės Pakūtoje grįžti į šį pasaulį, pamatai, kokį keistą jungą mes velkame šiame gyvenime. Bet Dievas jo mums neužvilko, mes patys jį pasirinkome.

Todėl kitais metais aš ir vėl važiuosiu į tą meilės bepročių stovyklą Pakūtoje. Tik duok Dieve malonės ir sveikatos broliui Gediminui ir visiems šios stovyklos rengėjams. Ačiū tau, Viešpatie!

Vilė: Tiršta Dvasios...

Milžiniškas palapinių miestas Žemaitijos slėnyje su savais įstatymais – „sausumo“, nerūkymo, tvarkos, budėjimo - bei sava dienotvarkė – šlovinimas, pusryčiai, konferencija, darbas grupelėse, konferencija, pietūs, trys valandos laisvo laiko, konferencija, mišios, koncertas ar filmas ar poezijos vakaras, ramybės laikas ir... vėl nauja diena. Visame tame – nepertraukiama adoracija koplytėlėje visame tame – braidymas po žydinčias Pakūtos pievas su Dievu, visame tame – vaikų šurmuly, jų užsiėmimai, darželiai, varžybos, žygiai, repetitijos, spektakliai.. Ir, žinoma, visame tame – brolio Gedimino glėbys, visus šešis šimtus apglėbiantis.

Šįkart ir vėl kitaip nei pirmą, trečią, ketvirtą kartą. Atvažiavau mylėdama Pakūtą - ne išimylėjusi, be euforijos (kaip pradžioje), o kaip senbuvė, kaip sutuoktinė... Viskas aišku ir be galo miela, sava - kaip šeimoj. Viską čia žinau, visus slaptus kampelius...

„Ir kas gali būti gero iš Nazareto?“

Ir kas gali būti gero palapinių mieste, kur susirinkę šeši šimtai žmonių, tualetai lauke, vos bėgantis šaltas dušas, (upėje tokiai miniai vietos per mažą), kur valgoma ant žolės, kur amžinas vaikų triukšmas, oras visoks, nugarai kieta?

Slėpinys. Tiršta Dvasios, tiršta geranoriškumo, tiršta ramybės, susiklausymo, noro būti čia.

Na, ir greta viso to...

Buvome apdovanoti Dievo. Konferencijas „Vienatvė šeimoje“ vedė šeima iš Prancūzijos - Sabine ir Jean Marc. Tiesą pasakius, nesitikėjau tokio nuoširdaus, šilto, tokio persmelkto Dievo žodžiu jų liudijimo. Reikėjo juos pamatyti ir išgirsti: kiek juose meilės mums ir vienas kitam! Tai šeima, praėjusi sunkų savo gyvenimo kelią tam, kad paliudytų jį mums. Buvome paliesti visi - ir vyrai, ir moterys. Ir juokėmės, ir verkėme. Tai nebuvo nei moralų, nei taisyklių laikas. Tai buvo mąstymo ir begalinės malonės laikas, vilties Dievuje, gyvenimo Dievuje, tiesos Dievuje laikas...